

פעם, ומתקשה לחיות עם מציאות זו. הבת האחת חובקת בתוכה את כל הפחדים וההפרעות שהם תולדות האלימות, החשש מפני המוות, והמציאות האכזרית. הבת השניה מפליגה בחלומות על מעוף לחלל ומוסאציות, שאולי יוציאו גם אותה מן הביב בו היא חיה, ייתכן אפילו שישנו במקצת את קלסטר פניה הבלתי מלהיב. כל זה מתברר כאמור, תוך עשר דקות. ואחר כך? אחר כך בא מחזה שלם, כתוב אמנם במקצועיות, עם דיאלוגים שנונים ומפוקחים, שבאים להראות עד כמה יכולה האם האומללה לרדת לחיי בנותיה האומללות.

אבל כדי שאפשר יהיה להשתתף בצערן של השלוש, צריך קודם כל להשתכנע שהן באמת איטללות, אבל לא המחזה, לא הדימוי ולא השחקנים תורמים לכך הרבה, הבת המוסרעת (יעל אביב) היא מופרעת, אנטיסטית ומעצבנת, וזהו. הבת החולמנית

תקופה בה אנו חיים — תקופה בה ההתקפות הספרותיות נגד אנשים כמו קיזינגר, והביקורת הכתובת, הופכות בסופה של דבר לכלישרת בידי, מוצגות בעולם כ" הוכחה שלגרמניה יש מצפון. משום כך,

מרון — מרחב פעולה

לא צריך לחשוש מפני ראשי-הממשלה שלה, אפילו הם בעלי עבר נאצי. איש אינו מוסמך לומר לי מתי לשלוח פרחים לגברת, סיכס. המעשה נעשה בצלילות-הדעת, עשיתי זאת מאז פעם נוספת — ואעשה זאת בכל פעם שאראה זאת לנכון."

תיאטרון

השפעת קרני הנה מרון על הקהל שבאולם

הצגת בכורה: "השפעת קרני גאמה על ציפורני החתול", מאת פול זינדל, התיאטרון הקאמרלי. הצגת הבכורה הסתיימה. כמה מבקרי תיאטרון, בדרכס החוצה אל האוויר התל-אביבי המורעל, נפגשים על המדרגות. הם יורדים בדומיה, מתבוננים זה בעיני זה ולבסוף נאנחים. "זה שלאגר בטוח". "200 הצגות". "מה פתאום, לפחות 300". או ברור בהחלט שזה מאד לא מצא חן בעיניהם. ועם כל אנחה עולה מספר ההצגות המשוער יורדת ההערכה. אחרי הבכורה האחרונה בתיאטרון ה"קאמרלי" לא היו חילוקי דיעות בהדר המדרגות. כולם הסכימו שזה להיט. הנבר-אות על הצלחתו היו אסטרונומיות. המס-קנה מתבקשת מאליה.

אלא שבסופו של דבר, צריך המבקר לשבת ליד מכונת-הכתיבה ולמסור את חוות-דעתו דווקא לאותם האנשים אשר יקנו את הכרטיסים ברבבות. או מה עליו לכתוב? מה שנדמה לו כי הצופה הפור-טנציאלי מצפה ממנו, או מה שהוא חושב? הפעם, מאחר ומובטח שהשכנים והקרובים ממילא יספקו את השבחים ואת שירי-הלל להצגה בשפע, אפשר ללא נקיפות מצפון יתרות, לגלות את האמת. והאמת היא שהמחזה של פול זינדל אינו מן הדברים המרתקים ביותר שאפשר להעלות על הדעת. כבר בעשר הדקות הראשונות ברור מה העניין: אמא שצרי-כה להיות כמעט מפלצת אבל באיזשהו מקום בכל זאת חייבת לעורר סימפטיה (זינדל הרי טוען שהאם הזאת קרובה מאד לאמו שלו). חיה במרתף מעופש יחד עם בת אחת קצת מופרעת. ועם בת אחת קצת חולמנית. האם היא סמל לאשה בגיל העמידה, שחלמה חלומות אשר לא התגשמו אף

באותו מאמר כתב כל ש, זכותו לשלוח פרחים לגברת" ואין זה כלל מעניינו של גראס. פרחים אלה, הטביר קצת יותר ברצינות, אינם אלא המשך טבעי והגיוני לכל מה שכתב בספריו קודם לכן: הם, לדעתו, חובה של אדם, המבוגר פי שלוש מן הנער, אלה נשלחו, ואשר חזה במו עיניו, כשהיה בן גילה בקירוב, בבורגני בשם פון-פאפן שהעלה את היטלר לשל-טון.

פרחים אלה, קבע, הם לזכר אמו שנהר-גה בהפצצה ב-1944, ואשר לימדה אותו לשנוא את הנאצים. בעיקר את אותם ה"נאצים הבורגנים והמטופחים, מן הסוג של מר קיזינגר, הדואגים שלא לזוהם את עצי-המס אף פעם — ומוזמנים אפילו להרצות בפני חוגים קתוליים דתיים.

פרחים אלה, קבע, נשלחו לציון כל ה

ביעומו של פסטיבל היינריך גל ר' הבעיה היהודית, הנה פרט מעניין על זוכה פרס הנובל הסרי: כאשר סטרה הצעירה הגרמניה ביאטה קלארספלד, לפני ארבע שנים, על לחיו של ראש ממשלת גרמניה דאז, קורט קיזינגר, כאות-מחאה על עברו הנאצי — שלח לה בל, כמחווה של הוקרה, זר שושנים.

הדבר הכעיס את מתחרו הספרותי ה"עיקרי בגרמניה, גינתר גראס, שעם: "אין כל סיבה לשלוח לה שושנים. אני מתנגד לכהונתו של איש בעל עבר נאצי במשרת ה"רשת-השלוש, אבל אני מתנגד לא פחות להתנמנות היסטורית מסוג זה. סטירת לחי אינה טיעון."

בל ענה לו במאמר, שהתפרסם אז בע"תון הגרמני די צייט, ועומד להיכלל כפרק בספר חדש שביאטה תפרסם בקרוב.

עברית מדוברת לא נורמלית

נואת דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה

מדור זה הוא תוספת למדון המפורסם של דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים ובטיויים משלהם.

ירד פ', משקל גופו פחת, רזה. "היאללה! איך ירדת! את בשומרי מש-קלז" א, "הוא ירד בזמן האחרון, שזה דבר נורא. אי-אפשר להכיר אותו."

פיזיקיי ת', כינוי גנאי למקום נידה, רחוק, שומם, בלתי אהוד. "כשהוא חשב על הצבא הוא חלם לחיות המסמר של חטיבה שלמה. עכשו הוא תקוע באיזה פיזיקיי, בקושי עשרה חב'ה, בלי בנות, בלי כלום."

בהזדמנות סגייגית זו ביטוי שמשמעותו לאור המצב, במקרה זה, בהזדמנות זו. "בהזדמנות סגייגית זו שאוסישקין מת, אני רוצה להגיד לכם..."

עדין רגלו נטויה ביטוי מלשון הכדורגל, שמשמעותו: הוא כבר פעל, אך הוא עוד יפעל ויעשה כהנה וכהנה. "איזה שבת! איזה שבת! 26 שיעים ועוד הרגל נטויה!"

התברג פ', (1) נכנס בקושי, בדוחק, בלחץ. "מה שהיה שם ביום העצמאות. אליהם יודע איך הצלחנו להתברג לשם."

(2) השתלב בחיי המקום, מצא את מקומו. "כשהוא בא בהתחלה לחבר'ה, הוא היה כזה מוזר, גחלץ. אבל היום מוכרחים להגיד שהוא התברג בכלל לא רע."

קצת-הרבה ת', הרבה מאוד. "הוא ברח לחו"ל והשאר כאן קצת-הרבה חובות". א, "איך חבל שהיא הלכה. היה לה קצת-הרבה סקסאפיל, הייתי אומר."

הרמה ש', בלשון הכדורגל: בעיטה המגביה את הכדור כך, ששחקן אחר עשוי לנגוח בו בראשו. "שפיקו מהקרן ביצע הרמה מדויקת ויכן! הכדור בפנים! הכדור בפנים!"

עקם את האף ביטוי שמשמעותו: איבר לא נאט חן מלפניו, סירב, לא הסכים, לא אישר. "איזה בוס שנה. כל הצעה שמביאים לו — הוא מעקם ת'אף."

זרם ש', מכה הניתנת בעיקר במרפק, בין שתי עצמות היד, המעבירה תחושה לאורך העצם. א: "מה יש לך?" ב: "חטפתי זרם". א, "אי-זה זרם קיבלתי! עד עכשו כואבת לי היד."

נכנס פ', הכניס עצמו למצב ביש, מצא עצ-מו במצב לא נוח, בלתי רצוי. "תראי למה נכנסנו, מה היינו צריכים את זה."

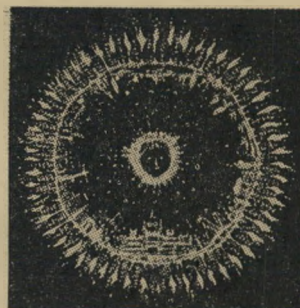
מקרוב ת', אדם קטן בגופו ובאופיו; חונף, מלשין. "לקחו את המיקרוב הזה ושמו אותו בראש כל העסק. הם עוד יאכלו את עצמם". א, "כן, הוא דווקא די סימפטי, אין לי אליו כלום — רק זה שהוא מקיף את עצמו במיקרובים האלה, זה קצת מעורר חשד."

"וגם מפה לא רואים אפילו את התחת שלו"

עיניים להם ולא יראו אוזניים

סתם קשקוש

אזריז

ברק ואביב ב"קרני גאמה" — לזכובת הראשית

(בתיא ברק) היא קורבן שסובל בשקט, עד כדי כך שפסיכיאטרים ודאי היו מבחתי-נים אצלה בתכונות מאוזכסיות. אשר לאם — ובכן, האם היא חנה מרון. והנה מרון משתמשת בכל אמצעי ההבעה, בכל תנועות הגוף, בכל משחקי הקול האפשריים — והקהל מלא התפעלות מן המיבצע הוירטואוזי. אבל קשה לומר שבין כל הזיקוקין די-נור מתעורר, ולוא לרגע, רגש של השתתפות בצערה של האשה האומללה. שהיא כדבריה "חצי חיה". אם יש אהדה למה שמתרחש על הבמה — היא מופנית לשחקנית, ולא לדמות שהיא מגלמת. הבימוי הטיב להעביר את ההתפת-חות הדרמטיות, הצנועות ממילא, לי-מישור מישני, מאפשר בכך לזכובת ה-ראשית מרחב פעולה, השם את הדגש על הנה מרון, ולא על קרני הגאמה או ציפורני החתול.

תקליטים

המלך משתעשע

"אלביס פרסלי בהופעה חיה ב-מדיסון סקוואר גארדן" ארי. סי. אי. 4776.

תקליט כזה אפשר היה לכנות "עולמו המוסיקלי של אלביס פרסלי", החורף אחורנית כמה שנים מאוד: החל ממלון הלבבות השבורים והאוונד דוג (אליהם מתייחס אלביס בבדיחות הדעת כ"שירי רים שיומרת לפני 60 שנה"). ועד ל-מחשבות חשדניות, וכולל גם כמה פזמור (המשך בעמוד 12)